

ЧУДНИТЪ ПРИКЛЮЧЕНИЯ НА МЕШКО ВЪ СЕВЕРНИТЪ СТРАНИ

IV.

ЖИВОТА НА МЕШКО ПРИ ЕСКИМОСИТЪ. МЕШКО СИ СПЕЧЕЛВА ЕДИНЪ
НЕПРИЯТЕЛЪ. ЛОВЪ НА ТЮЛЕНИ. МЕШКОВИЯ АЕРОПЛАНЪ ВЪ ОПАС-
НОСТЪ.

Мешко се настани да живѣе при ескимоситѣ. Всички го обичаха и почитаха, защото виждаха, че е умно и смѣло момче.

Мешко седѣше на своето столче край огъня и само за едно си мислѣше: какъ ще може да размрази аероплана си. Цѣ-
лиятъ аеропланъ бѣше покритъ съ ситнитѣ иглици на мразъ, а
бензинътъ се бѣше обърналъ на буца ледъ.

— Азъ ще вкарамъ аероплана въ колибата да се размрази,
— рече Мешко.

— Не може да се побере, — отговори му ескимоскиятъ гла-
ватаръ. — Пъкъ и вжтре нѣма да се размрази. Я вижъ...

И главатарътъ повдигна мечешкитѣ и тюленски кожи, които
бѣха постлани по столоветѣ и миндеритѣ, и Мешко извика отъ
очудване. Всички столове и миндери въ колибата бѣха направени
отъ ледъ, който никога не се стопяваше.

— Да, да, — каза ескимосътъ, — тукъ при насъ е страшно
студено, какво си мислишъ ти?

— Ами тогава тоя огънь за какво гори? — попита Мешко.

— Ако си близо до него, може малко да те стопли, но мръд-
нешъ ли крачка на страна, все едно, че не гори...

Чакъ тогава Мешко се взрѣ по внимателно въ огъня: вмѣсто
дърва, на огнището горѣше мѣхъ, напоенъ съ масъ.

— Това е тюленска масъ, — обясни ескимосътъ. — Както
виждашъ, тюленътъ за насъ е незамѣнимъ: съ масъта му се освѣт-
ляваме и отопляваме, съ месото му се хранимъ, а съ кожата му
се обличаме... Хайде ела да обѣдваме, че ще отидемъ на ловъ
за тюлени. Ако искашъ, ела и ти съ насъ.

— Ще дойда, може ли да не дойда? — отвърна зарадваниятъ
Мешко и се приближи къмъ трапезата. Около една тюленска
кожа, постлана на земята, вече седѣха малкитѣ ескимосчета съ
майка си и лакомо ядѣха сурово месо и тюленска масъ.

— Такова нѣщо да ме убиешъ не мога да ямъ, — каза
Мешко и стана да си донесе отъ аероплана нѣщо зз ядене. Но
щомъ излѣзе отъ колибата, той видѣ какъ едно ескимосче се
бѣше покачило въ аероплана и пълнѣше джебоветѣ си съ разни
лѣскави нѣща отъ сандъчето на аероплана: гвоздеи, бурми, клю-
чове и други такива дребулии.

— А, значи, ти крадешъ! — извика Мешко и грабна ески-
мосчето за ржка.

Момчето знаеше какво го чака и затова започна да се дърпа
съ все сили, да плаче, да се моли на Мешко да го пусне. А въ